

[Tinning]

På vegne af hele den venstresocialistiske folketingsgruppe kan jeg give fuld tilslutning til det foreliggende lovforslag.

Ove Jensen (FP):

Fremskridtspartiet kan støtte forslaget.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg takker for tilslutningen – gik det dog altid så nemt!

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

27) Første behandling af lovforslag nr. L 271:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Ændrede lejeværdiregler for 1987).

(Fremsat 15/5 86).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lykketoft (S):

Socialdemokratiet er naturligvis tilfreds med det resultat, der nu er opnået for lejeværdireglerne. Der er 2 elementer, hvoraf det ene er, at vi flytter beløbsgrænsen for det, vi kalder luksushuse, og det andet er, at vi lægger et lavere loft over, hvor meget pensionister og efterlønsmodtagere, der er fyldt 60 år, kan stige i lejeværdi fra år til år, hvad der selvfølgelig især er af stor interesse, når der er sådanne store hop i kontantværdierne, som vi vil opleve det fra 1985 til 1986 og altså med virkning for indkomståret 1987.

Flytningen af beløbsgrænsen til de 1,2 mill. kr. svarer til det udgangspunkt, socialdemokratiet har haft for forhandlingerne,

fordi det bringer reglerne tilbage til de forudsætninger, vi havde som regering, da vi ved et forlig i 1981 fastsatte reglerne om, at lejeværdien automatisk skulle følge den aktuelle ejendomsværdi. Dengang var tankegangen nemlig, at den høje procent skulle ramme de mest kostbare huse, især i Københavns nordøstlige omegn, og at ca. 35.000 ejendomme skulle berøres mere eller mindre af den høje procent for en del af deres ejendomsværdi.

Man havde dengang, før man gik over til kontantværdi og til automatikken i lejeværdifastsættelsen efter den årets forud foretagne årsvurdering, en beløbsgrænse på 1 mill. kr. for lejeværdiknækket. Hvis denne beløbsgrænse var blevet reguleret som andre satser i skattelovgivningen fra 1981 til 1986, ville vi være nået op på 1,2 mill. kr. Når man dengang i stedet for at regulere videre på millionen satte grænsen ned til 700.000 kr., var det, fordi en kontantværdi dengang kun var 70 pct. af en prioriteret værdi. I dag er kontantværdi og prioriteret værdi på grund af det meget kraftige rentefald især i løbet af 1985 praktisk talt det samme, og det vil sige, at man egentlig alene opfanger det særegne samspil mellem rentefald og stigende kontantværdier og fører reglerne tilbage til det, vi havde tænkt os de skulle ramme i 1981.

Der er jo også det ved det, at rentefaldet og de deraf følgende kontantværdistigninger ikke har gjort de mennesker rigere, som har relativt nykøbte huse med høj og fast forrentet prioritetsgæld. Der er selvfølgelig nogle, der er blevet rigere – der er nogle, der har fået en større friværdi – men det er ikke dem, der har de store prioriteter, som er blevet det, og derfor er der i denne særlige sammenhæng grund til at flytte beløbsgrænsen.

Der er også en anden grund til det, som jeg synes skal fremhæves. Vi ønsker ikke at udsætte ganske almindelige mennesker – i virkeligheden halvdelen af dem, der har eget hus i det storkøbenhavnske område – for stigninger, der kunne have været helt op til en fordobling af lejeværdien fra 1986 til 1990, hvis vi ikke havde fået dette lovforslag frem. Altså i den samme periode, som vi gennemfører skattereformens rentefradragsomlægning, der jo er velbegrundet, kunne ganske almindelige lønmodtagere i ganske beskedne huse her omkring København komme ud for en så voldsom stigning i lejeværdien. Det ville ikke være rimeligt. Det ville og-

[Lykketoft]

så miskreditere skattereformen, og det ville specielt virke urimeligt, fordi stigningen alene ville have været et regionsspørgsmål. Det ville have ramt ekstraordinært hårdt i det storkøbenhavnske område, hvor der jo er mange grunde og altid har været væsentlig højere ejendomspriser end i resten af landet. Det havde været meget lettere at affinde sig med en noget ekstraordinær stigning i lejeværdierne, hvis den havde været ensartet for hele landet, for så kunne den også have omsat sig i lavere kommunale skatteprocenter over hele landet. Men hvis dette her ikke var blevet rettet til, havde vi fået ikke alene nogle voldsomme udgiftsstigninger for nogle grupper, vi ikke ønsker skulle have det, men vi havde også fået en geografisk forvridding, som ingen havde forestillet sig og næppe nogen kan have ønsket.

Collet (KF):

På det konservative folkepartis vegne kan jeg give tilslutning til dette lovforslag. Vi glæder os over, at der er et stort flertal bag lovforslaget, som altså ændrer lejeværdireglerne.

Vi finder, at der er tale om et stærkt nødvendigt lovforslag, som kommer de mennesker, der bor i eget hus, til hjælp. Hvis dette lovforslag ikke blev vedtaget, ville de nye vurderinger få katastrofale følger for mange parcelhusejere i storbyområderne; det afværger vi altså med dette lovforslag. Problemet er opstået af, at lønstigningerne, som regulerer det såkaldte progressionsknæk, ikke har været i stand til at følge med de stigninger, som vurderingerne faktisk har udvist.

Vi noterer også det positive i, at vi undgår, at efterlønsmodtagere og førtidspensionister kommer i klemme som følge af samspillet imellem offentlige ydelser og stigningen i lejeværdien.

Vi glæder os kort sagt over dette lovforslag, der er et godt og fornuftigt skridt i den rigtige retning.

Bente Nielsen (V):

Venstre hilser dette forslag om ændring af lejeværdien velkommen. Ved at forhøje grænsen for ejendomsværdi, hvoraf der skal svares 7,5 pct. i lejeværdi, fra de ca. 850.000 kr. til 1,2 mill. kr., fastholder vi princippet

om, at kun de særlig store og særlig dyre boliger skal betale den høje lejeværdi.

Hermed undgår vi også, at lejeværdien kommer til at virke som en regional skat, der først og fremmest lægges på boliger i hovedstadsområdet, en ekstra skat, som jo ikke modsvares af tilsvarende højere indkomster i dette område.

Den anden del af forslaget går ud på, at de særlige begrænsningsregler, der er for, hvor meget lejeværdien kan stige fra år til år for folkepensionister, udvides til også at gælde for efterlønsmodtagere og førtidspensionister. Herved sikrer vi også denne gruppe af skatteydere mod store lejeværdistigninger. Også det kan vi fra venstre tilslutte os.

Jeg skal derfor på venstres vegne anbefale forslaget til en hurtig og velvillig udvalgsbehandling.

Bollmann (CD):

Jeg vil gerne først sige tak til SFs og det radikale venstres ordførere, fordi jeg kunne få ordet før dem.

Dette forslag er noget, som burde fejres, for det er et godt forslag, om end selvfølgelig ikke godt nok – det bliver det aldrig. Lejeværdien er noget, der har interesseret os i CD i mange år, og vores principielle holdning er selvfølgelig også, at vi gerne vil afskaffe den totalt, men vi er klar over, at det ikke kan ske på én gang – det har de sidste mange års historie vist – men vi er tålmodige i den forbindelse, og derfor er vi glade for det, der foreligger i dag. Vi synes, det er fornuftigt at få flyttet knækket. Det er fuldstændig rigtigt, som hr. Lykketoft sagde, at det ikke var tanken, da man i sin tid indførte de nye regler, at op imod 200.000 parcelhuse skulle ind under den høje beskatning. I starten var det vel noget med 25.000–30.000 huse, og vi synes, det er fornuftigt, at vi får bragt det ned på det antal igen. Som jeg sagde før, så vi i princippet gerne lejeværdien totalt afskaffet, og vi er selvfølgelig også glade for, at begrænsningen for pensionister udvides til andre grupper. Alt i alt kan vi selvfølgelig støtte forslaget.

Rahbæk Møller (SF):

Dette forslag er grotesk, men desværre er det efterhånden symptomatisk for dette folketing, at forslag af denne art kan fremsættes

[Rahbæk Møller]

med udsigt til at blive vedtaget af et bredt flertal. Med disse bemærkninger sigter jeg ikke på forslaget anden del om at bringe førtidspensionister, invalidepensionister og efterlønsmodtagere ind under de lempelige regler for pensionister – det kan være rimeligt nok – men forslagets første del om at hæve progressionsgrænsen for lejeværdien fra 851.200 kr. til 1,2 mill. kr. burde forbyde sig selv.

Forhistorien er, at der går rygter om meget betydelige stigninger af vurderingspriserne ved 18. alm. vurdering. Rygterne er formodentlig sande; dels vil rentefaldet give en stigning i kontantpriserne, på samme måde som rentestigningerne gav stagnation, dels har Schlüterregeringen udløst betydelig købekraft i dele af befolkningen, samtidig med at andre og dårligere stillede grupper har måttet holde igen, og dette giver selvfølgelig også næring til inflation i huspriserne.

De dele af befolkningen, der bor i eget hus, bliver selvfølgelig opkræmte, og alle partier får mange breve fra ulykkelige husejere. Folketingets mest poppede parti stiller øjeblikkelig forslag om at bekæmpe feberens ved at slå termometeret i stykker.

Nu er der ingen grund til panik. Folketingets flertal til venstre har for længst taget højde for denne situation ved at indføre regler, der begrænser den årlige stigning i lejeværdien; folks økonomi bliver ikke slået i stykker i 1987. Det er muligt, at det ikke er nok i det lange løb. Mange af de breve, jeg har fået, har berørt mig dybt: det er altid dem, der hænger yderst, der bliver hårdest ramt af økonomiske omvæltninger. F.eks. burde vi måske indføre muligheder for at indefryse skatteværdien af lejeværdistigningerne for udsatte grupper. Det kunne vi alle sammen tage stilling til, når vi har set virkningerne af 18. alm. vurdering og af skatte-reglerne på huspriserne.

Men for det første er der ingen grund til at handle i panik, for det andet burde eventuelle indgreb udformes således, at de ikke gav næring til inflation i huspriserne, for det tredje burde eventuelle indgreb selvsagt ikke først og fremmest komme de bedst stillede til gode, men det er netop, hvad folketingets flertal foreslår at gøre; man foreslår Gud hjælpe mig at begrænse stigningen for ejere af landets allerdyreste huse.

Jeg kender godt det argument, at det i hovedstadsområdet vil være halvdelen af huse- ne, der kommer over grænsen på de 851.200 kr., men det er en falsk vi-er-alle-i-samme- båd-filosofi. De fleste huse overstiger jo kun grænsen med et beskedent beløb, og den, hvis hus vurderes til 860.000 kr., tjener jo ikke det store på, at de 8.800 kr. beregnes med en lavere procent. Nej, det er dem, hvis huse er mere end 1,2 mill. kr. værd, der scorer den store fordel. Den er til gengæld stor: små 9.000 kr. om året i nedsat skat i forhold til de gældende regler. Denne lettelse vil naturligvis afsætte sig i huspriserne med den kapitaliserede værdi, hvad den så end er.

Det burde skatteministeren i øvrigt have oplyst i bemærkningerne, når man nu har bestemt sig for at forære penge til landets mest velhavende borgere, men det har han ikke fundet anledning til. I det hele taget er bemærkningerne ikke særlig indholdsrigge; i strid med alle regler oplyses ikke engang forslagets provenumæssige konsekvenser. Det eneste, der står, er, at forslaget ikke får konsekvenser for 1987, hvilket er ganske rigtigt. I 1987 er forslaget under alle omstændigheder unødvendigt på grund af de overgangsregler, jeg tidligere har omtalt.

Men folketinget skal naturligvis kende langtidsvirkningerne af de regler, som regeringen forslår det at vedtage; specielt i dette tilfælde er det nødvendigt, fordi reglerne er vanskelige at ændre tilbage igen; hvis man gjorde det, kunne de, der i mellemtiden har købt hus til de nye, opskruede priser, med rette føle sig dårligt behandlet.

Til slut skal jeg blot bemærke, at der er endnu en lille grotesk detalje, nemlig at ministeren i første omgang forsøgte at få dette forslag gennemført som ændringsforslag til ligningsloven vedrørende sagen om LSD-patienters behandling. Gud ske lov tog han dette tilbage; det ville dog være helt grotesk.

Dette forslag trænger til en grundig udvalgsbehandling, for der er masser af spørgsmål. Jeg går ud fra, at det kan gå hurtigt, for ministeren har formodentlig alle svarene; det er forbløffende, at han ikke har oplyst dem i bemærkningerne, men nu vil jeg stille spørgsmålene i udvalget.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

[Lykketoft]

Jeg undrer mig i grunden over, at hr. Rahbæk Møller finder anledning til at komme med en storslået teoretisk udredning ved denne lejlighed.

For det første skal man jo lige have slået fast, at der ikke er tale om at forære nogen nogle penge, for der er ikke en eneste borger, der får lavere skat af det her. Det er stigningen, der får bliver taget toppen af, en stigning, som ingen havde forestillet sig, heller ikke socialistisk folkeparti, og en stigning, som ville indtræde, selv om der ikke sker nogen værdistigning ud over det punkt, der noteres den 1. januar 1986. Den skolelærer, der er gift med en sygeplejerske, der stemmer SF, og som bor i Søborg, og som har et parcelhus på 130 m², der var vurderet til 640.000 kr. i 1983, vil få en stigning i sin lejeværdi fra 23.000 kr. i 1986 til 45.000 kr. i 1990, hvis ikke vi griber ind, selv om ejendomsværdierne ikke stiger én eneste krone fra nu af. Det er sagen, det er det, det handler om, og det tror jeg også SFs egne vælgere vil finde ud af. Derfor synes jeg, hr. Rahbæk Møller skulle spare sin forargelse.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Sagen er, at huspriserne er kommet alt for højt op, det er det, der er problemet, og nu får folk lov til at beholde de stigninger, der er sket. Det er effekten af, at man griber ind over for denne reguleringsmekanisme, og det er en foræring først og fremmest til de mest velhavende. At man finder et eller andet eksempel med en dårligt stillet, ændrer ikke ved, at det er landets rigeste borgere, der har landets dyreste huse i det store og hele.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Nej, det er ikke nogen foræring til de mest velhavende, for det er jo klart, at den lettelse, man teoretisk set kan få i forhold til, hvis man skulle have opretholdt de hidtidige regler, topper et sted; beløbsmæssigt kan den ikke blive større. Men det er klart, at de, der stadig væk er inde under progressionsgrænsen, også får den. Men de, der stadig væk har de dyre huse, de 30.000-40.000, vi taler om, der er inde under progressionsgrænsen, vil komme ud for disse fordoblinger af leje-

værdien de næste 4-5 år, selv med flytningen af grænsen. De vil komme ud for det. Der, hvor stigningerne vil blive voldsomt beløbsmæssigt for folk, er i parcelhusene i det nordøstlige område af København, og der vil man meget nemt kunne se en lejeværdi, der stiger fra 25.000 til 50.000 kr. i løbet af de næste 5 år, selv efter dette indgreb.

Det, vi undgår, er, at de mennesker, som, hvis de havde haft den samme løn, men havde boet et andet sted i landet, kunne have boet til det halve af, hvad de gør her i København, får en fordobling af deres skattepligtige lejeværdi.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

For de 40.000 i de dyreste huse, som hr. Lykketoft taler om, nedsætter man lejeværdien med ca. 17.500 kr. Det betyder en skattelettelse på små 9.000 kr., og det vil selvfølgelig afsætte sig i huspriserne.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Det er til hr. Lykketoft: når man har en skattemæssig byrde på 7 pct. af de beløb, som ligger over de 851.000 kr., er det klart, at denne skattemæssige byrde spiller en rolle, når huspriserne dannes. Der vil derfor ske det, at de huse, som kommer over denne beløbsgrænse, alt andet lige vil falde i kraft af denne beløbsgrænse. Hr. Lykketoft må tænke på, at så snart man kommer ud på den anden side af Valby Bakke – eller vi skal vel have Nordsjælland med – er huse, der er vurderet til 851.200 kr., overordentlig store huse. Det er de også i Århus, og går man til Rønne på Bornholm eller til Varde i Vestjylland, så er det rigtig store ejendomme. Der er derfor tale om at forære en lang række velhavere – når vi bortser fra det storkøbenhavnsske område, hvor jeg erkender at der kan være visse problemer – en stor mængde penge. Der ville ikke være noget problem i de første mange år, fordi der i forvejen er beløbsbegrænsningen på de 3.500 kr., respektive 20 pct.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

[Lykketoft]

Det, SFs to ordførere roder rundt i, er jo forskellen på at tage toppen af en stigning og så at få en lettelse. Et hus – og det er sådan set ligegyldigt, hr. Thoft, hvor i landet det ligger – som i 1983 var vurderet til 880.000 kr. – og det er et meget stort og luksuriøst hus et sted i Jylland, mens det måske er knap så luksuriøst, men et pænt stort hus her på enen – vil selv efter disse reglers ændring, og selv om det ikke stiger en tøddel ud over 1. januar 1986-vurderingen, få en lejeværdistigning fra 37.000 kr. til 56.000 kr. fra 1986 til 1991. Det er altså det, hr. Thoft ikke synes er nok. Det kan jo være en smags-sag, men en stigning bliver der pinedød tale om.

Formanden:

Hr. Rahbæk Møller en sidste kort bemærkning i denne omgang. Vi har nogle ordførere, der ikke har fået chancen for at få ordet endnu.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Lige en kort bemærkning. Jeg har konsekvent brugt udtrykket »en lettelse i forhold til de nugældende regler«. Det er det, der er tale om, men i øvrigt slår det mig, at modparten spiller med lukkede kort, når hr. Lykketoft kan stå op og citere tal fra fortrolige papirer, mens skatteministeren ikke har offentliggjort blot de mest simple konsekvenser af sit lovforslag, ikke engang provenuskønnet. Jeg tror, det er første gang, jeg har set et lovforslag i den tid, jeg har siddet i folketinget, hvori man ikke har opgivet et provenuskøn. Hvad koster dette egentlig, hr. skatteminister? Hvad koster det i forhold til de nugældende regler?

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det var, synes jeg, en meget interessant debat, der udviklede sig mellem socialdemokratiet og SF. Det er jo interessant på flere måder, hele dette forslag, som jeg skal ende med at anbefale – og dette bliver jeg nødt til at sige til indledning, for ellers ville man ikke tro, jeg endte dér.

For det første må jeg sige, at SF har ret i at spørge, hvorfor i al verden vi ikke får at vide, hvad dette koster. Jeg går ud fra, at de oplysninger, vi har fået gennem skattedepar-

tementet, ikke er hemmelige, og at jeg derfor uden videre kan fortælle, hvad det er, vi har fået at vide. Vi fik at vide, at hvis man havde fulgt CDs forslag, ville det have kostet 590 mill. kr. i mistet provenu, når det hele var færdigt. CD foreslog som bekendt en grænse for knækket på 1 mill. kr., socialdemokratiet foreslog 1,2 mill. kr. Det medfører naturligvis en stigning i det mistede provenu, og nu vil dette løbe op i nærheden af 1 mia kr., nemlig til 930 mill. kr., når det hele er gennemført.

Det er korrekt, som ministeren har skrevet – naturligvis – at der i 1987 ikke sker noget, men så accelererer det ellers voldsomt hurtigt. I 1991 er der $\frac{3}{4}$ mia kr., og det er altså næsten 1 mia kr., når det hele er slutkørt, og med det sidste ændringsforslag, som jo er det mest tiltalende af det hele, det med pensionisterne, når vi næsten milliarder i mistet provenu.

Det er da glædeligt, at regeringen mener, vi har råd til at undvære det. Man kan nok stille det spørgsmål, om der så ikke havde været nogle andre huller i vores socialnet, der burde have været fyldt før dette, og jeg vil gerne sige tak her til socialdemokratiet, fordi det, da vi havde rejst sagen, endte med at støtte os i, at så kunne der i hvert fald ikke ske noget med hensyn til lejerne med hensyn til boligydelse og boligsikring. Man kunne jo nok have ønsket, at de selv havde fundet på det, og at vi ikke først skulle have været igennem så mange forhandlinger.

Må jeg sige først om hr. Lykketofts eksempel med den stakkels kommunelærer, der var gift med en bibliotekar, tror jeg det var, og som havde et hus i Søborg til 600.000 kr., at jeg formoder, at dette hus vil stige som gennemsnittet, og så får de ikke en smule glæde af dette forslag. Deres hus forhøjes til 840.000 kr. De, der får glæde af forslaget – så vidt jeg kan se, havde SF ret – er først og fremmest dem, der har et millionhus. Hvis man har et hus, der er vurderet til 1 mill. kr. og det ved den nye vurdering kommer op på 1,2 mill. kr., er det en besparelse på 10.000 kr. om året. Det må man være glad for, men jeg forstår så ikke, når socialdemokratiet siger, at i modsætning til alle andre steder, hvor vi taler om lettelser eller manglende afgifter, skulle dette ikke medføre kapitalisering. Den tror jeg ikke på! Det kan godt være, at husene ikke stiger, men så er det på grund af skattereformen. De ville være steget

[Bernhard Baunsgaard]

endnu mindre, hvis vi havde fastholdt det her, som først og fremmest er til gavn for den sjattedel af husene, der vurderes højest. Jeg siger, ligesom der blev sagt fra SFs side, at der skulle nok være sket noget nogle år her i Københavnsområdet. Dette er formentlig den dårligste løsning, der kan findes, nej, skal jeg sige den næstdårligste, for der var jo andre momenter inde, som blev bremset i tide. Jeg kan ikke se, at det er en god løsning på disse problemer, og at der ikke skulle kunne være fundet en anden, men jeg skal sige, som jeg indledte med at sige, at vi støtter den alligevel trods alle dens skavanker. Jeg vil naturligvis meget gerne belæres af hr. Lykketoft, overordentlig gerne, men jeg vil sige, at det skal da helst være noget, som almindelige mennesker kan begribe. Ikke dette med, at det ikke kapitaliseres i dette tilfælde, bare fordi det er nogle københavnere, der ejer nogle huse. Den køber de ikke ude i landet. Jeg vil meget gerne belæres. Men som sagt, det var det, der kom ud af anstrengelserne for at hjælpe københavnere. Det er ikke godt, men det er det, der foreligger, og så må vi jo stemme for det.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Hr. Bernhard Baunsgaard havde jo været i sin gode ret til at nedlægge veto mod dette lovforslag. Hr. Bernhard Baunsgaard er en del af et forlig. Det havde været i hr. Bernhard Baunsgaards magt at forhindre dette, og jeg synes, at når hr. Bernhard Baunsgaard har så mange kvababelser, burde hans samvittighed have tilsagt ham at påtage sig ansvaret for at nedlægge det veto. Det havde været mere passende end den tale, vi hørte heroppefra.

Så vil jeg i øvrigt sige, at jeg har ikke sagt, at der ikke isoleret set er en risiko for en kapitalisering i forhold til, at man ikke havde lavet reglerne om. Det, almindelige mennesker ikke kan begribe, hr. Bernhard Baunsgaard, er, at når de ikke har tænkt sig at kapitalisere noget som helst, men bare har tænkt sig at bo, at de så i samme periode, hvor vores udmærkede skattereform slår igennem, skal have en voldsom stigning i deres boligudgifter i en bestemt del af landet.

Jeg skal i øvrigt minde om, at selv med de begrænsninger, vi vedtager, stiger provenuet

af lejeværdien med 1,75 mia kr. fra 1986 til 1987.

Og så vil jeg i øvrigt sige til hr. Bernhard Baunsgaard, når han nu begynder at referere fra forhandlingerne, at det er en overraskelse for mig, som har deltaget i alle forhandlingerne, at det, som de radikale er mest begejstrede for ved dette forslag, er lettelserne for pensionisterne og efterlønerne, for det havde vi faktisk temmelig store problemer med at få de radikale til at acceptere lige til det sidste i disse forhandlinger.

Afslutningsvis vil jeg sige, at jeg har hele tiden fundet det dybt bevægende, når de radikale har inddraget lejerne i diskussionen og påstået, at det var de først med, for det, vi har fået rettet op i denne sammenhæng for lejerne, er de nedskæringer, de radikale har gennemført sammen med regeringen i de sidste 4 år.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Jeg må indrømme, at jeg har fundet de sidste to indlæg yderst interessante. Det har åbenbart være gode og konstruktive forhandlinger, kan jeg forstå.

Men det, der kalder mig op, er såmænd blot, at jeg gerne vil bede skatteministeren bekræfte hr. Bernhard Baunsgaards oplysning om, at denne lov i slutvirkning koster en milliard i tabt provenu, og bede ministeren desuden bekræfte, at den sidste knap 1/2 mia kr. skyldes socialdemokratiets særlige indsats. Det vil jeg overlade til ham selv at vurdere.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er jo meget sjovt at dutte folk en mening på, hvis vanvid alle kan forstå. Jeg har ikke refereret fra nogle forhandlinger. Socialdemokratiet har ladet tilflyde offentligheden besked om, at de ønskede 1,2 mill. kr. CD har offentligt og klart sagt i deres første udspil, at de ønskede 1 mill. kr. Jeg har ikke gjort andet end at konstatere, at den første dag efter at vi var mødtes, mødte vi op med kravet, og det blev bekendt for offentligheden, at der skulle ske noget på lejeområdet, når der skulle ske noget på ejerområdet. Der-

[Bernhard Baunsgaard]

efter støttede socialdemokraterne os, men først da.

Jeg har holdt mig klart til de offentliggjorte ting.

Vi kunne have vetoet dette forslag. Ja, det kunne vi. Men hvis hr. Lykketoft havde været en lille smule opmærksom, ville han have bemærket, at jeg sagde: men noget skulle der ske i Københavnsområdet. Det blev dette. Det var ikke den bedste løsning, men det blev altså dette, der kunne nås, og noget skulle ske.

Det glæder mig, at hr. Lykketoft ikke på nogen måde vil bestride, at der bliver tale om et nettoprovenutab på op imod 1 mia kr. ved det, der sker her. Det er ikke hos Underdanmark, denne forbedring sker, det er hos Overdanmark.

Om de nedskæringer, vi har gennemført de sidste 4 år på lejeområdet: vi gik naivt ud fra, at socialdemokraterne mente, at der skulle ske en genopretning med hensyn til boområdet. Der var ikke sket voldsomme ting på lejerne. Det hele kan klares for nogle få snese millioner. Men når man fra socialdemokratiets side forlanger en sådan forøring til den del af lejerne, der ejer en sjettedel af de højest vurderede huse, skal der minsandten ske en genopretning for lejerne. Det var det, vi stillede som krav.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det eneste, der forhindrede mig i at imødegå hr. Bernhard Baunsgaards milliardfantasier, var længden af de korte bemærkninger, for hans regnestykke svarede til det med, hvor meget man kan spare, hvis man beslutter at bygge en bro fra Kalundborg til Frederikshavn. Det er klart, at hvis man først sætter den på statsbudgettet og derefter sparer den, er det et milliardbeløb, man kan finde på den måde, men det har ikke særlig stor mening som politisk realitet, for som hr. Bernhard Baunsgaard endelig mere eller mindre indrømmede: et eller andet havde man jo nok været nødt til at gøre, det skulle bare ikke lige have været på den måde, for det var ikke lige det, de radikale havde fundet på.

Men jeg vil godt sige én ting om referatet fra forhandlingerne: socialdemokratiet har på intet tidspunkt annonceret over for of-

fentligheden, at vores udgangspunkt var en bestemt beløbsgrænse. Det var hr. Bernhard Baunsgaard, der startede med at annoncere, hvad han mente var socialdemokratiets forhandlingsposition, i Radioavisen en sen torsdag aften. Det var overraskende for mig, at man gjorde det på den måde, men det har jo heldigvis ikke forhindret, at vi nåede et resultat i forhandlingerne; derfor er debatten her jo meget interessant endda.

Så vil jeg godt spørge vedrørende lejerne: hvad var det egentlig, de radikale gerne ville have givet lejerne tilbage af de nedskæringer, de radikale havde lavet de foregående 3-4 år sammen med regeringen? Hvornår kom der et radikalt udspil om noget som helst andet til fordel for lejerne end dette, at man skulle tage lovforslag nr. L 141 af bordet med de yderligere forringelser, regeringen havde tænkt sig?

Der kom ikke noget radikalt udspil om andet, hverken i Radioavisen den torsdag aften eller senere. Det var socialdemokratiet, der måtte bringe de ting ind i forhandlingerne, da vi jo nu kunne forstå, at der var en radikal vilje til at gøre de nedskæringer om, som man tidligere selv havde medvirket til. Det synes vi da, som jeg tidligere har sagt, var bevægende.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kan kun gentage: det er sandelig ikke mig, der har sat i nogen avis, at det er socialdemokraterne, der vil have 1,2 mill. kr., men det kom frem i offentligheden, og efter det, jeg havde hørt i forhandlingerne, kunne jeg naturligvis ikke bestride det.

Må jeg sige med hensyn til, hvad der kom frem om lejerne, at så længe vi forhandlede, kunne vi dog håbe på, at vi stoppede tidligere, og hvis vi havde gjort det, ville vi have taget toppen af de forøringer, vi nu giver til husejerne; vi må jo desværre erkende, at vi ved, at en del af husejerne omsætter denne værdistigning i lån, som bruges til forbrug, som Danmark ikke har råd til.

Jeg er overrasket over, at regeingen tør gøre det, men vel, det er jo ikke noget nyt, at de vil gøre noget på dette område.

Jeg er imidlertid overrasket over socialdemokratiet. Det har helt slået benene væk under mig, for jeg havde aldrig, aldrig nogen

[Bernhard Baunsgaard]

sinde troet på, at det skulle være socialdemokratiet, der nu rykker denne sjettedel af huse-
ne, der er dyrest, til undsætning – jeg havde
aldrig drømt om det, aldrig nogen sinde.

Hvordan vi finder frem til de 80–85 mill.
kr., der nu skal bruges til genopretning på
lejeområdet? Ja, vi havde jo bl.a. under for-
handlingerne talt om 100 mill. kr. Det var vi
ikke uenige i. Jeg kan kun sige, at dette var
det forslag, som det var rimeligt at få igennem
nu. Det er ikke et godt forslag, men noget
skulle der ske i Københavnsområdet, og det
blev altså dette.

Under den debat, vi tidligere har haft i
Danmarks Radio, sagde jeg jo, at det havde
været rimeligt at sætte ind på grundværdier-
ne i København. I Københavns kommune,
hvor der er et flertal af socialdemokrater og
konservative, har man gennemført en brand-
skatning af villaejerne, men der er jo heller
ikke mere end 14.000 i København.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Når man hører denne debat, synes jeg, der
er ét spørgsmål, der trænger sig på: hvad i
alverden har fået socialdemokratiet til at gå
ind i dette forlig om at forære 1 mia kr. til
Overdanmark – for at bruge hr. Bernhard
Baunsgaards udtryk – ud over et almindeligt
ønske om at lave forlig, at lave mest muligt
med regeringen? Er der overhovedet noget
andet motiv? Det er tydeligt illustreret, at der
var ikke noget behov for at holde fast i det
radikale venstre.

Vi ved også – det har alle ordførere her
erkendt – at der intet problem er i 1987,
ingen familier kommer i klemme med de nu-
gældende regler. Der er tilkendegivet en vilje
til fra vores og andres side at se på sagerne,
hvis det skulle vise sig, at der kunne komme
problemer i 1988 og 1989, men der er jo ret
længe til. Hvad i alverden får socialdemokra-
tiet til at hoppe ind i denne historie? Det er
mig fuldkommen uforståeligt, medmindre
som sagt det simpelt hen er et blindt ønske
om bare at lave forlig, forlig, forlig for forli-
get skyld.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Nogle gange er sandheden mere snublende
nær, end de, hvis manipulatoriske livssyn
hele tiden spiller dem et puds, tror. Vi er gå-
et ind for dette, fordi vi ikke synes, perspek-
tivet i de gældende regler med det, der i øv-
rigt var sket i økonomien, var rimeligt over
for nogle mennesker, og vi er gået ind i det
med brask og bram og fuld tilslutning. Vi
synes, det er godt.

Men så vil jeg i øvrigt også godt spørge
hr. Rahbæk Møller – og det synes jeg hr.
Rahbæk Møller skulle tænke lidt over; han
behøver ikke at svare på det nu, han kan
tænke over det, og jeg synes, han skal give
sig god tid til at tænke over det, rigtig god
tid: kan hr. Rahbæk Møller ikke huske, at
dette med parcelhusejernes beskatning har
været et stort åbent sår i dansk politik, til
skade mest for hvem? Mest for den danske
venstrefløj. Og er hr. Rahbæk Møller ud over
at gøre det nogenlunde rimeligt for folk,
hvor meget de skal betale løbende for at bo,
også lidt optaget af, at det for en gangs skyld
måske kunne lykkes for den danske venstre-
fløj ikke alene at vinde, men også at fasthol-
de et flertal af vælgerbefolkningen bag sin
politik i øvrigt?

Ove Jensen (FP):

Forslaget er en dårlig efterligning af frem-
skridtspartiets beslutningsforslag nr. B 128
om beskyttelse mod skatteplyndring som føl-
ge af den 18. almindelige vurdering. Ifølge
fremskridtspartiets forslag ville alle ejere af
fast ejendom, der i forvejen var blevet udsat
for en voldsomt stigende indkomstskat, og
som har været udsat for jule- og påskepakke,
blive fri for at betale den forhøjede ejen-
domsbeskatning som følge af den 18. almin-
delige vurdering. Det var altså et forslag,
som ville have gavnet alle, have gavnet løn-
modtagere og alle almindelige mennesker.

Hvem er det, som vil få gavn af dette for-
slag? Ja, det er nogle millionærer, som har
luksusvilla ude på Strandvejen, og det er nok
typisk, at det er forskellen mellem frem-
skridtspartiets målsætning på det skattepoliti-
ske område og socialdemokratiets, at frem-
skridtspartiet ønsker at gavne også den al-
mindelige lønmodtager, den almindelige par-
celhusejer, mens socialdemokratiet og rege-
ringen altså ønsker at beskytte nogle få milli-

[Ove Jensen]

onærer, som har luksusvilla ude på Strandvejen.

Det skal dog retfærdigvis tilføjes, at der også er et andet element i forslaget her, som vil hjælpe nogle førtidspensionister og nogle efterlønsmodtagere, og alt i alt har fremskridtspartiet besluttet sig til at stemme for forslaget.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Uanset at det er mig bekendt, at skatte- og afgiftsudvalget om ganske få minutter har et meget vigtigt møde, synes jeg, denne sag er så væsentlig, at jeg godt vil sige nogle ord om den.

Må jeg først over for hr. Rahbæk Møller have lov til at tage stærkt afstand fra udtrykket »den groteske detalje«, som hr. Rahbæk Møller kaldte det for.

Hr. Thoft har til Aarhus Stiftstidende udtrykt det på den måde, at Foighel ville snige lejeværdien igennem.

Nu er det naturligvis altid sådan, at når man skal stille et ændringsforslag til et ændringsforslag, så er det et skøn, hvorvidt der er identitet eller ikke identitet i sagen, og man kan skønne på den ene eller den anden måde, men hvorfor i alverden skulle jeg have nogen som helst interesse i at snige dette lovforslag igennem? Tværtimod er jeg lykkelig for lovforslaget; jeg er glad for, at vi har nået dette resultat, og kan vi behandle det tre gange i stedet for to gange i folketinget, er ingen gladere end jeg og den regering, jeg repræsenterer.

Hr. Lykketoft fremkom med nogle argumenter for, hvorfor socialdemokratiet er gået ind i dette, og jeg synes, det var nogle gode argumenter, for det er argumenter, som ikke blot taler for dette lovforslag, men simpelt hen for i det hele taget at afskaffe lejeværdien. Der findes gode skatter, og der findes dårlige skatter, og af alle skatter, der eksisterer, er lejeværdien vel nok den dårligste, for det er jo rigtigt, at man ikke bliver rigere af, at ejendommen bliver opvurderet. Det er også rigtigt, at man ikke skal tvinge ganske almindelige mennesker til skattestigninger, uden at de har fået større likviditet, og det er også rigtigt, at lejeværdien er en skat, der er regionsbestemt og derfor ikke tilfredsstillende de almindelige krav om retfærdighed og rimelighed, som man normalt må stille til en

skat. Jeg ser da frem til den dag, da hr. Lykketoft vil gavne også venstrefløjen ved helt at afskaffe lejeværdien.

Over for hr. Thofts bemærkninger om, at der ikke gives hjælp til de ejendomme, der findes uden for Københavnsområdet, kan jeg oplyse, at det ikke er rigtigt. Der vil være, hvis vi ikke vedtager denne lov, ca. 200.000 ejendomme, som kommer op over progressionsgrænsen, og 25 pct. – altså 45.000 – af disse ejendomme ligger uden for hovedstadsområdet, vel fortrinsvis omkring de større bysamfund i Århus, Ålborg, Odense, Esbjerg og Vejle. Det er jo interessant at se, at der i 1986 er ca. 55.000 ejendomme, der ligger over progressionsgrænsen; det svarer stort set til de ejendomme uden for hovedstadsområdet, der ville blive ramt af progressionsgrænsen, hvis vi ikke vedtog den pågældende lov.

Hr. Bernhard Baunsgaard var inde på en række tal for, hvad dette lovforslag kommer til at koste. Det kan man jo se lidt forskelligt på, men det er rigtigt, at hvis stigningerne fik lov til at forløbe uændret, ville de indbringe ikke bare de adskillige milliarder, som stadig væk vil blive indbragt, men ca. 1 mia kr. mere.

Om man kalder det, at der sker skattelettelser, eller man kalder det, at man begrænser stigningerne, er vel i og for sig ligegyldigt. Resultatet bliver naturligvis, at den enkelte vil få en mindre skattebyrde, end han ville have fået, hvis dette lovforslag ikke blev gennemført. Og tænk, jeg synes, det er både retfærdigt og rimeligt, at det forholder sig således. Det kan ikke være i nogens interesse, at vi får et skattesystem, som gør det umuligt for folk at blive siddende i deres huse på grund af omstændigheder, som de jo ikke selv er herrer over, men som simpelt hen skyldes, at den almindelig politik har bragt renten ned, så husene automatisk er steget i værdi.

Den beskatning, der finder sted af fast ejendom i dette land, er rigelig stor, og enhver enighed, der kan opnås her i folketinget om at lette byrden også for husejerne, det er en enighed, som regeringen er glad for at opnå.

Formanden:

Inden vi går til anden omgng, skal vi have nogle korte bemærkninger.

[Formanden]

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det kan såmænd være lige meget, om det er anden omgang eller kort bemærkning, for jeg kan holde mig inden for tiden alligevel.

Jeg synes, skatteministeren skulle holde sig på dydens smalle sti omkring, hvad der er tænkeligt og muligt i beskatningen af ejendomme. Man kunne jo ikke have fået den skattereform, som skatteministeren har haft det ministerielle ansvar for, til at hænge sammen, man kunne ikke have forsvaret den i øvrigt rimelige form, vi har bevaret rentefradraget i, hvis man ikke havde haft en lejeværdi af en vis størrelse, der fulgte med stigningen i ejendomsværdierne. Det kunne man ikke.

Og det er heller ikke det, vi retarderer ved vedtagelse af det her lovforslag. Alle vil få en stigning, der er proportional med stigningen i deres ejendoms værdi. Vi får altså bevaret lejeværdien som en løbende værdistigningsafgift. Hvis vi ikke havde det element, så kunne vi slet ikke få det skattesystem, som vi med megen møje og besvær har fået strikket sammen, og som efter min mening er godt, til at hænge sammen provenumæssigt, statsfinansielt og finanspolitisk.

Så det er en lille smule letkøbt af skatteministeren at sige, at han da godt kunne tænke sig, at man helt fjernede lejeværdien. Han bringer sig jo i den sammenhæng i virkeligheden i principiel overensstemmelse med SF, som har haft på sit program at fjerne lejeværdien og rentefradraget, men som her i dag har tordnet imod, at man mildner lidt på stigningen af samme lejeværdi.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er nu ikke korrekt, at det starter med, at vi alle sammen kommer ud for en stigning, der vil blive omtrent lige stor. Personlig starter jeg med en skattelettelse på 20.000 kr., og først derfra sætter stigningen ind. Jeg har et stort hus, jeg har en stor grund, der ligger godt, og vi har hele tiden beregnet, at vi skulle betale lejeværdien for det. Jeg synes, det er harmeligt, at man pludselig forærer mig så mange penge ekstra. Det svarer ikke til, hvad jeg synes skulle være ydet af os til den fælles husholdning.

Skatteministeren siger: det koster 1 mia kr., og om man nu vil kalde det skattelettelse eller mindre skattestigning, det er op til én selv at afgøre. Det er en lettelse for den sjettedel af Danmark, der bor i de dyreste huse. Man kan godt finde eksempler på folk, som jeg gerne ville have været med til at lette situationen for, men man kan sandelig også finde mange eksempler på folk, som aldrig skulle have haft den lettelse. A. P. Møller skulle aldrig have haft den. Hvis vi havde 1 mia kr. at undvære i 1992 eller 1993, når det hele kommer ind, så tror jeg ikke, at dette folketing på nogen anden måde ville have vedtaget, at lettelsen skulle gives netop til disse mennesker. Jeg tror, man ville have sagt, at alle mulige andre grupper kommer før.

Jeg kan godt forstå, at en konservativ helt vil afskaffe lejeværdien. Det svarer helt til det gamle SF-forslag. Man kan ikke give dem, der har en fri formue, et bedre tilbud: afskaf fradrag for rentegæld, og afskaf lejeværdien. De kan ikke få nogen bedre lettelse.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Det er en kendsgerning, at mange husejere sidder meget, meget hårdt i det. Nu kommer så den 18. alm. vurdering og får lov til stort set – bortset fra de smuler, der ligger på bordet her – at slå uhindret igennem. Og det vil naturligvis bevirke, at tusindvis af familier ikke kan klare deres forpligtelser, men må forlade hjemmet. Det er konsekvensen.

Jeg kan så forstå på skatteministeren, at det er ikke regeringens hensigt. Forligspartiet det radikale venstre må jo så bære skylden for det, for jeg går da ud fra, at skatteministeren har fremført de synspunkter i forhandlingerne. Altså er det radikale venstre skyld i, at folk nu må gå fra hus og hjem.

Og det bringer mig så tilbage til en udtalelse, hr. Bernhard Baunsgaard kom med i et af sine første indlæg, hvor hr. Bernhard Baunsgaard omtalte foræringerne til husejerne. Ja men hvad er det for foræring? Kendsgerningerne er jo, at uanset om man er omfattet af de lempeligere regler – som nu ganske vist ligger på bordet – eller ej, så bliver alle ramt, alle kommer til at betale mere. Når jeg spørger, så er det naturligvis også, fordi det radikale venstre har leveret de sid-

[Dohrmann]

ste stemmer til det overenskomstmæssige indgreb.

Ca. 99 pct. af befolkningen køber stadig væk en bolig for at have lov til at bo i den, men hr. Bernhard Baunsgaard mener åbenbart, at boligen er et skatteobjekt. Så kunne hr. Bernhard Baunsgaard jo passende fortælle os, hvor grænsen egentlig går. Hvor går grænsen for, hvor langt man vil gå med sine væmmelige skattestigninger, uanset om det så er i form af lejeværdi, eller hvad det er?

Formanden:

Jeg bliver ved med at have fire ønsker om korte bemærkninger. Hvis det varer ret meget længere, så bliver der aftenpause.

(Kort bemærkning).

Ove Jensen (FP):

Nu fik vi oplyst, at forslaget formindsker provenuet med 1 mia kr. Det var skatteministeren, der kom med den oplysning. Så må skatteministeren også vide, hvordan fordelingen er imellem millionærerne ude på Strandvejen og så førtidspensionister og efterlønsmodtagere. Er det således, at det er millionærerne, der får 990 mill. kr., og pensionisterne, der får 10 mill. kr., eller hvordan er fordelingen? Jeg går ud fra, at skatteministeren må have en beregning over, hvordan fordelingen er imellem de to grupper. Det kunne være ret interessant at få at vide.

Skatteministeren kom også med en oplysning, som i hvert fald er ny for mig: at nu ønsker han – og dermed, går jeg ud fra, regeringen også – lejeværdien helt afskaffet. Det har jeg ikke hørt før, at det var regeringens politik. Men jeg vil da godt i den anledning spørge, om det skal forstås på samme måde, som da skatteministeren tiltrådte og sagde, at han gerne ville have formueskatten afskaffet. Da så der i løbet af kort tid viste sig et flertal for at få den afskaffet, så ville skatteministeren ikke alligevel.

Er udtalelsen om, at skatteministeren ønsker lejeværdien af egen bolig fjernet, det samme mundsvejr som med formueskatten, eller er der mere hold i den udtalelse her?

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Skatteministeren bekræftede jo, at han faktisk overvejede at fremsætte et forslag med et provenutab på omkring 1 mia kr. som ændringsforslag til en lov, der handlede om LSD-patienter. Hvis det ikke er at forsøge at smugle indtægtstab ind, så ved jeg ikke, hvad det er.

Så stillede hr. Lykketoft mig for snart længe siden et spørgsmål, som han bad mig overveje. Det behøvede jeg såmænd ikke så lang tid til at overveje, det er ikke derfor, at det varede så længe, men fordi jeg har svært ved at komme til orde på grund af de mange korte bemærkninger.

Men jeg skal gerne svare her og nu: SF forfølger ikke husejere, det har vi aldrig gjort, vi har forsøgt at få en rimelig ligestilling mellem ejere og lejere i dette land. Det har vi gjort, og det fortsætter vi med. Det, der forbløffer i den forbindelse, er, at det her drejer sig jo ikke om den almindelige husejer, det drejer sig ikke om størstedelen af landets parcelhusejere. Det drejer sig først og fremmest om de 40.000 – nogle siger 200.000 – mest velhavende husejere i dette land. Dette er dog en ny strategi fra socialdemokratiets side, hvis det vil begynde at finde revolutionens fortrop i de dyreste huse oppe i det nordlige Sjælland. Der har vi aldrig troet på at vi skal finde den, og den taktik tror vi ikke på.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det må være fuldstændig ubegribeligt for dem, der skal prøve at referere denne her debat et eller andet sted, at de samme mennesker, som hr. Rahbæk Møller påstår får de største lettelser, typisk vil få stigninger fra en lejeværdi på nogle og tredive tusinde kroner op til en lejeværdi på ca. 60.000 kr. i løbet af de næste fire år, selv med gennemførelsen af dette lovforslag. Det er det, der gør diskussionen sådan lidt absurd.

Men det er klart: de lettelser, der ligger i lovforslaget for folk med væsentligt lavere vurderede ejendomme, som dog ville komme op over progressionsgrænsen, vejer i mange almindelige lønmodtagerbudgetter væsentlig tungere i budgettet end de lettelser, man i en eller anden fiktiv forstand kan sige at der kommer på de højest vurderede ejendomme i forhold til en linje, som ingen kunne have

[Lykketoft]

holdt i det lange løb, heller ikke socialistisk folkeparti.

Selv om man siger, at man ikke forfølger husejerne, så kunne man jo nemt komme til det i sin dogmatisme. Der ligger for mit vedkommende i vurderingen af SFs synspunkter nærmest en konstatering af, i hvor høj grad det bedste kan være det godes værste fjende. Overdreven dyrkelse af nogle principielle synspunkter kan udvikle så stor folkelig reaktion, at systemer, som man i og for sig i bund og grund ønsker at bevare, ikke længe vil være politisk holdbare. Det er også indgået i vore overvejelser om at justere det her, at vi ønsker at fastholde den løbende værdistigningsafgift, som lejeværdien er, men vi ønsker ikke at fastholde den i et sådant omfang, at den er folkeligt helt uacceptabel.

Så må jeg sige omkring provenutabet, at det er altså under forudsætning af, at der absolut intet sker med ejendomsværdierne frem til 1990'erne; hvis de stiger, bliver provenutabet mindre, for så sætter stopreglerne ind på en måde, der er svær at forklare inden for en kort bemærkning.

Det sidste, jeg vil sige, er til hr. Bernhard Baunsgaard. Hvis hr. Bernhard Baunsgaard får lettelse i forhold til, hvad han ellers ville have fået i lejeværdi, så kan han dog glæde sig over, at han kan få lov til at betale stigningen i formueskatten, og det vil vi meget gerne hjælpe med at fastholde ham på.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, det kan jeg da, for formueskatten er kun 2,2 pct., og det, vi taler om her, er jo 7½ pct.; så det kan jeg da.

Hvor går grænsen for, hvor meget der skal betales i skat, spurgte hr. Dohrmann. Den går lige netop dér, hvor skatten indbringer så meget, at den kan betale for det velfærd, som flertallet ønsker. Den går dér, hvor flertallet ønsker, at sundhedssektoren skal sætte ind, hvor undervisningssektoren skal sætte ind osv., den går dér og ingen andre steder. Hvis et flertal ønsker, at det skal være 55 pct., som vi nærmer os, så er det 55 pct.

Måtte jeg sige om hr. Lykketofts bemærkninger, at det bliver nu ikke mere gennemskueligt af den måde, som hr. Lykketoft argumenterer på. Der tales om 200.000. Ja, det er dem, der bare lige rører ved det nuværen-

de knæk, det er ikke dem, der får den fulde virkning. I Københavnsområdet vil en villa, der i dag er vurderet til 600.000 kr., slet ikke få gavn af det her. En villa, der i dag er vurderet til 700.000 kr., får bogstavelig talt ikke gavn af dette, det er 25.000, der stikker op i det nuværende knæk. Dér, hvor hjælpen virkelig sætter ind, som det her drejer sig om, det er de huse, der i dag er vurderet til 900.000 kr. og mere. Dér kan det mærkes. Det er jo ikke ligegyldigt, hvordan vi behandler dette, man kunne gøre sig lidt umage med at forklare folk, hvad det er, der sker.

Men jeg gentager: dette var, hvad der blev resultatet af, at der var folk især i København, der skulle hjælpes. Det er ikke noget godt forslag, men det var det, der blev. Derfor stemmer vi for det.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Det er hr. Lykketoft, der forsøger at forvirre debatten ved at begynde at forklare noget, som jeg nok tror alle har forstået. Lad os lige tage det én gang til.

Det er rigtigt, at alle huse i dette land er steget i værdi; så stiger lejeværdien også af alle huse i dette land, men det er kun for nogle huse, de allerdyreste huse, at man skærer toppen af stigningen. Og det er den skæren toppen af stigningen, vi diskuterer rimeligheden af.

Jeg sidder og spekulerer på, når jeg nu hører hr. Lykketoft: hvad nu hvis vi havde haft en værdistigningsafgift – det har socialdemokratiet og SF ofte talt om. Hvis vi havde haft den og så grundene lige pludselig begyndte at stige voldsomt, ja, så var det meningen, den skulle virke som en bremse. Ville socialdemokratiet så også være gået ind og have begyndt at lempe på bremsen, og ville man specielt have lempet for de allerdyreste huse?

Jeg forstår simpelt hen ikke denne filosofi. Jeg forstår godt, at man bliver bekymret over nogle, det er jeg også, som jeg sagde i mit første indlæg, men hvorfor gribe ind på denne måde, der kun gavner de allerrigeste? Man kunne have gjort andre ting, man kunne have indført indefrysningsordninger, man kunne gøre mange ting for at hjælpe dem, der kommer i klemme. Hvorfor indfører man

[Rahbæk Møller]

en generel foræring til de rigeste i dette land på 1 mia kr. årligt?

Formanden:

Hr. Lykketoft får sin sidste korte bemærkning i denne debat.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Med det forslag, der her er til debat, vil intet parcelhus i landet undgå en stigning i lejeværdien i takt med stigningen i ejendomsværdien. Det er præcis den samme mekanik, som S og SF havde forestillet sig, da vi drøftede værdistigningsafgiften.

Formanden:

Hr. Bernhard Baunsgaard for sin sidste korte bemærkning i denne debat.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hr. Lykketoft har da ret i, at der sker en stigning, men den sker bare ikke, som den skulle være sket. Det koster nemlig 1 mia kr. i mistet provenu, og det er ikke det rigtige sted, den kommer. Vi skulle have ordnet det her problem på en anden måde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til

skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Boligudvalget har afgivet tillægsbetænkning over:

Forslag til lov om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene. (Af Estrup (RV) m.fl.). (Lovforslag nr. L 183).

Eksemplarer vil blive omdelt.

Kommunaludvalget har afgivet betænkning over:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af røgfri miljøer. (Af Aase Olesen (RV) m.fl.). (Beslutningsforslag nr. B 116).

Eksemplarer vil blive omdelt.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg.

Miljø- og planlægningsudvalget (20/5 86):

Udtræder: Riishøj (SF)

Ny stedf.: Rahbæk Møller (SF)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 21. maj 1986, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 18.48